

Wprowadzenie

XXIII Konferencja z cyklu „Zagadnienia Surowców Energetycznych i Energii w gospodarce krajowej” obraduje w okresie przygotowywania przez Rząd „Polityki Energetycznej Polski do 2030 roku”. Jest dobry czas, aby przedstawić nasz pogląd na politykę energetyczną Polski, która winna być realizowana w następnych dwóch dziesięcioleciach. Stąd też znaczna rozpiętość treści referatów od zagadnień globalnych do problemów cząstkowych, ale ważnych też w skali globalnej.

Problematyka energii szczególnie w aspekcie polityki energetycznej, która ma być realizowana łącznie z problematyką ochrony środowiska, jest obecnie jednym z kanonów rozwojowych Unii Europejskiej. Tym samym obowiązuje również w Polsce. Dlatego w Polsce też odbywa się dyskusja nie tylko w gremiach energetyków, ale również w znacznej części społeczeństwa.

Nie ulega wątpliwości, że uczestnictwo nasze w Unii Europejskiej powinno ułatwiać Polsce rozwiązywanie poszczególnych problemów energetycznych – począwszy od zaopatrzenia w nośniki energetyczne jak ropa naftowa i gaz ziemny – a także doprowadzić do niskiej emisyjności węgla w energetyce. Obok tego mamy możliwość wsparcia ze strony Unii Europejskiej w zakresie przyszłościowych czystych technologii energetycznych i to nie tylko w elektroenergetyce i ciepłownictwie, ale również w szeroko rozumianym transporcie.

Bardzo ważnym problemem jest też udział energii ze źródeł odnawialnych w energetyzacji kraju. Na tym odcinku wydaje się, że energetyka tradycyjna coraz częściej w energii odnawialnej widzi sprzymierzeńca, a nie konkurenta. Również społeczeństwo nie tylko akceptuje energię odnawialną, ale włącza się w inwestycje energii odnawialnej. Coraz szerzej rozumiana jest konieczność ekologizacji energetyki, która wynika nie tylko z przeciwdziałania rozszerzającemu się efektowi cieplarnianemu, ale też z racjonalnego gospodarowania zasobami energetycznymi.

Niestety należy ubolewać, że Unia Europejska nie dopracowała się spójnej polityki energetycznej we wszystkich jej aspektach. W dalszym ciągu jest niedosyt połączeń energetycznych (tzn. linie przesyłowe energii elektrycznej i gazociągi) pomiędzy państwami Unii Europejskiej, a „załatwianie” importu surowców energetycznych – a zwłaszcza gazu ziemnego – prowadzi się w pojedynczych lub tylko w aspekcie kilku krajów. Przykładem może być gazociąg bałtycki.

Wydaje się, że Polska powinna szerzej i śmiało podejmować na forum Unii Europejskiej przyszłościowe problemy energetyczne. Dotyczy to również problematyki efektu cieplarnianego, którego skutki w postaci ekstremalnych zjawisk klimatycznych coraz częściej są widoczne w skali europejskiej – ostatnio także w Polsce.

Sądzę, że coraz częściej dyskutuje się problemy samych zmian klimatycznych, na które nie bardzo mamy wpływ – szczególnie jeżeli przeanalizuje się historię Ziemi – natomiast nie podejmuje się problemów związanych z przystosowaniem się do zmian klimatycznych

i wynikających z nich zjawisk ekstremalnych. Zagadnienia te winny być tematyką przyszłej konferencji.

Po roku z naszą konferencją powróciliśmy do Zakopanego, do odremontowanego ośrodka wojskowego. Jest to dobry klimat do dyskusji nie tylko w ramach sal wykładowych, ale co jest ważne, także do dyskusji w przepięknym plenerze tatrzańskim.

Życzę więc wszystkim uczestnikom miłego pobytu w Zakopanem.

Prof. dr hab. inż. Roman Ney

członek rzeczywisty PAN
Przewodniczący
Komitetu Naukowego Konferencji